

Η ΤΡΙΤΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ:

ΝΑ ΣΑΡΩΣΟΥΜΕ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Τελείωσα την προηγούμενη επιφυλλίδα με το Δόγμα του Ξένου Παράγοντα πού έχει κατασκευάσει και θεσμοθετήσει το ΝεοΕλληνικό Leviathan, το εγχώριο Καθεστωτικό Σύστημα που μας καταπνίγει, σαν ιδεολογικό προκάλυμμά του. Θυμηθείτε την γελοιότητα περί «Αναδέλφου Εθνους». Το Δόγμα προφασίζεται ότι τα δεινά της χώρας οφείλονται κυρίως στην δυσμενή δράση ξένων δυνάμεων, κρατικών και άλλων, οι οποίες συστηματικά και διαχρονικά αδικούν την Ελλάδα. Για την τελευταία περίοδο της ιστορίας μας, ο Ξένος Παράγοντας εστιάζεται στην Ηγεμονική Δύναμη, στις Η.Π.Α.

Το Δόγμα είναι απλώς μια πονηριά για την αυτοαμνήστευση του Συστήματος από την απόλυτη ευθύνη του για την καταστροφή της χώρας. Το Δόγμα είναι μια παγίδα για την κοινωνία, απευθύνεται στο συλλογικό θυμικό και δεν επιδέχεται λογική εξέταση. Γιατί και πώς μας αδικεί η υπερδύναμη; αδικώ σε αυτό το πλαίσιο θα πει δίνω, από όσα μπορώ, σε κάποιον λιγότερα από όσα αξίζει ή όσα προσφέρει.

Ως προς την παράμετρο της προσφοράς, και παρά την προπαγανδιστική παραπληροφόρηση κομμάτων (όλων) και Μέσων Μαζικής Προπαγάνδας, αυτό που προσφέρουμε είναι ένας συστηματικός αντιαμερικανισμός στην εξωτερική πολιτική της Ελλάδας από το 1954 μέχρι σήμερα. (Εχω ενδελεχώς αναπτύξει το θέμα στα Σεμινάρια Ιστορικοφιλοσοφικού Λόγου). Αρα από αυτήν την άποψη το ότι δεν έχουμε την μοίρα της Σερβίας είναι μια εύνοια!

Ως προς την δεύτερη παραμετρο, της αξίας, έχουμε όντως ως κράτος μεγαλύτερη ικανότητα και χρησιμότητα από τον ρολο που κερδίζουμε ή έστω μας ανατίθεται; Μας έβαλαν, με κίβδηλο τρόπο και χωρίς πραγματικά να το αξίζει η χώρα, στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στην Ευροζώνη, στο club των ανεπτυγμένων. Και το Σύστημα κατάφερε το ακατόρθωτο: χρεωκοπήσαμε! Μας έδωσε η Αμερική την δυνατότητα να παίξουμε μεγάλο παιχνίδι από το 1964, και το κλώτσησε το Σύστημα. Μοναδική ευκαιρία παρουσιάστηκε με την κατάρρευση του Σιδηρού Παραπετάσματος το 1989 για γεωπολιτικό και μείζον οικονομικό άνοιγμα (πέταγμα σταλήθεια) στο πεδίο της περιφέρειας μας, στην καθ' ημάς (Εγγύς) Ανατολή, μας ωθησε, όχι απλως συμφώνησε, η Αμερική σε αυτό, και το Σύστημα εγκλώβισε την χώρα σε διενέξεις ανοησίας με όλους τους γείτονες μεγάλους και μικρούς (διενέξεις – προφάσεις μη συνεργασίας), προς χάριν συμφερόντων Ευρωπαϊκών κρατών και υπο την ιδεοληψία του Ευρωπαϊσμού. Και μύρια άλλα μικρότερα.

Η Ελλάδα όχι μόνο δεν «αδικείται», αλλά είχε δυνατότητες και ευκαιρίες πολύ πάνω από το τι την κατήντησε το Σύστημα να αξίζει και τι προσφέρει. Τι μας απατά η προπαγάνδα του δόγματος;

Για πιο πράγμα αυθαδιάζει να μιλάει το Τέρας; Το Σύστημα μας κοροιδεύει.

Ο προφανής παραλογισμός του Δόγματος υποκρύπτει μιαν αλήθεια: με πραγματικό στρατηγικό συντονισμό της χώρας προς την ηγεμονική δυναμική της ιστορίας, το Σύστημα θα είχε πάψει προ πολλού να υπάρχει. Θα είχαμε απελευθερωθεί από αυτό το άχθος, το όνειδος και το άγος. Δεν εξόρκιζε τυχαία ο Κοραΐς τους ιθύνοντες να υιοθετηθεί το Αμερικανικό Σύνταγμα στην πολιτειακή θεσμοθέτηση του νέου Ελληνικού Κράτους.

Ο ΥπερΕυρωπαϊσμός του Συστήματος είναι ανόητη απόρροια του Αντιαμερικανισμού, ως εάν η «Ευρώπη» θα μπορούσε να υπάρξει χωρίς τον αμερικανικό πόλο και άξονα ήδη από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και ιδίως μετά τον Δεύτερο και ιδιαιτερότατα μετά το τέλος του Διπολισμού. Ταυτόχρονα ήταν και επιλογή απελπισίας του Συστήματος. Στο θολό τοπίο μιας υπό κατασκευήν Ευρώπης με εσχατολογικό όραμα (το ευρωπαϊκό σύνδρομο της α-πειρίας, του α-πέραντου και α-τέλεστου και α-τελούς και πάλι!), ήλπιζε το Σύστημα ότι θα μπορούσε να ψαρέψει στα θολά νερά και να συντηρηθεί ως έχει. Εν ανάγκη και απεμπολώντας την εθνική κυριαρχία και ανεξαρτησία. Διαψεύστηκε και σε αυτό το σημείο. Αλλά έδειξε την υποκρισία του και τον ομορτισμό του.

Υποκρισία, γιατί ενώ διαμαρτύρεται για τις παρεμβάσεις του «Ξένου Παράγοντα», εκχωρεί την ανεξαρτησία, την κυριαρχία και τα συμφέροντα της χώρας σε ευρωπαϊκούς θεσμούς και οργανισμούς, ανίσχυρους τους ίδιους, και χωρίς καν πια την ευρωπαϊκή ιδεολογία.

Ομορτισμό, γιατί όταν έγινε φανερό και το τι είναι και τι δύναται στ' αλήθεια η «Ευρώπη», και το ότι δεν μπορεί πια να ανεχθεί τη διεφθαρμένη ανικανότητα και τον απόλυτο αναχρονισμό του Συστήματος, το Σύστημα βγήκε στους δρόμους για να προσφέρει τη χώρα σε όποιον ενδιαφέρεται, από αυτούς αρχικά (Ρωσία, Κίνα) που το κακορίζικο Σύστημα βαυκαλίζεται να πιστεύει ότι είναι ισχυροί αντίπαλοι, σαν αυτό (!), της Ιστορίας. Μετά και σε όσους άλλους νομίζει ότι έχουν προβλήματα με την κυρίαρχη κατάσταση (Λιβύη, Ισραήλ). Μια γριά πόρνη που βγαίνει σε άγρα πελάτη είναι θλιβερό θέαμα.

Το Σύστημα κατέστρεψε τη χώρα. Έκανε την κοινωνία σαν σύνολο άχρηστη. Εξοβέλιζε συστηματικά τις καλύτερες δυνάμεις του λαού, περιθωριοποιούσε τα αξιότερα άτομα. Εφύτεψε και εκαλλιέργησε την υποकुουλτούρα της πονηρίας, την ψευτοηθική της υποκρισίας, μια απεχθή κερδοσκοπία του τώρα, έναν αηδή καιροσκοπισμό – την μόνιμη διάσταση μεταξύ νοημάτων και λόγων, λόγων και πράξεων, πράξεων και ιδεολογίας, έχωσε μια βιάζουσα σφήνα μεταξύ ιδεών και αξιών από το ένα μέρος και πραγματικότητας από το άλλο. Τίποτα χειρότερο από αυτό δεν υπάρχει.

Το Σύστημα πρέπει να σαρωθεί από προσώπου γης. Όλο το Σύστημα, όπως το περιέγραφα σε προηγούμενη επιφυλλίδα μου. Να γυρίσουμε σελίδα. Να γίνει η τρίτη και τελειωτική επανάσταση. Να κάνουμε τη Νέα Αρχή.

Υπάρχει τρόπος.

Τίποτα άλλο δεν ωφελεί.

(*) Δημοσιεύθηκε στον "Πατρινο Τυπο"

